

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Λ. ΠΙΕΡΡΗΣ

**Το καθοριστικό δίλημμα του γεωπολιτικού χώρου μας
θέλει καθαρή λύση**

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ Ή ΕΥΡΩΠΑΪΣΜΟΣ;

Σε αυτό το άρθρο θα αρχίσω να αναλύω, όπως προείπα, τη γεωστρατηγική δομή της κατάστασης στον οικείο μας χώρο, στη λεγόμενη Εγγύς Ανατολή, και ειδικότερα σε αυτό που ονομάζω ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο, ένα πεδίο εξαιρετικά υψηλής ενδογενούς συνοχής που περνάει μια φάση εξωγενούς κυρίως αποσταθεροποίησης. Η ανάλυση αυτή θα εστιασθεί αναγκαία στις συνέπειες για την περιοχή της νέας Αμερικανικής Στρατηγικής, όπως οριοθέτησα αυτήν την τελευταία θεωρητικότερα στο προηγούμενο άρθρο μου

(ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ, 19/2/2001).

Προηγουμένως όμως θα ξεκινήσω επισημαίνοντας τρία σημεία τα οποία διαφωτίζουν, από διαφορετικές γωνίες και σε πιο συγκεκριμένο επίπεδο, τον χαρακτήρα της νέας πολιτικής των ΗΠΑ στον τομέα των διεθνών σχέσεων.

1) Το προηγούμενο άρθρο μου γράφτηκε στις 14/2/2001. Δύο ημέρες αργότερα ο επιτυχής βομβαρδισμός 7 καίριων κόμβων διοίκησης, ελέγχου, πληροφοριών και επικοινωνιών της ηγεσίας του Ιράκ έξω από την Βαγδάτη σηματοδότησε καθαρά την έναρξη εφαρμογής της νέας στρατηγικής. Οι κόμβοι χρησιμοποιούσαν προηγμένη τεχνολογία οπτικών ινών, στην εγκατάσταση της οποίας το Πεντάγωνο ανακοίνωσε ότι έπαιξε ρόλο η Κινεζική πλευρά. Η επέμβαση αποτελεί διακήρυξη του μονοπλευρισμού (unilateralism) της πολιτικής της Ουάσιγκτων σε θέματα ιδίως ζωτικού συμφέροντος. Η συμμετοχή της Μ. Βρετανίας αποσκοπούσε στην αναβάθμιση του Αγγλικού ρόλου στην Ευρώπη, και όχι σε καμία ουσιαστική «δικαίωση» της Αμερικανικής απόφασης. Το Ιρακινό πρόβλημα αναμένεται να μπει πλέον σε τροχιά δραστηκής επιλύσεως. Η αρχιτεκτονική του Μεσανατολικού συστήματος θα αναδομηθεί, με την βαθμιαία εξομάλυνση των σχέσεων ΗΠΑ – Ιράν και την αναβάθμιση του ρόλου της Τουρκίας και σε εκείνο τον χώρο.

2) Ο νέος «Γραμματέας του Θησαυροφυλακείου των ΗΠΑ» (= Υπουργός Οικονομικών) Paul O' Neill, σε συνέντευξή του στην Γερμανική εφημερίδα Frankfurter Allgemeine Zeitung την περασμένη Παρασκευή (μία ημέρα πριν από την σύνοδο των Υπουργών Οικονομικών και των Διοικητών των Κεντρικών Τραπεζών των G-7) εδήλωσε: «Δεν ακολουθούμε, όπως συχνά λέγεται, μια πολιτική ισχυρού δολλαρίου. Κατά την γνώμη μου, ισχυρό δολλάριο είναι το αποτέλεσμα μιας ισχυρής οικονομίας». Πέραν της προέλευσης του Ο' Neill από την πραγματική οικονομία και όχι από τους ενδότερους κύκλους της Wall Street (ήταν για μεγάλο διάστημα ο ιθύνων νους της Alcoa, γιγαντιαίας βιομηχανίας Αλουμινίου, την οποία και οδήγησε σε εντυπωσιακές επιτυχίες), η γνώμη του εκφράζει την ουσιαστική αλήθεια στο νομισματικό ζήτημα. Αλλά οι Ευρωπαίοι το παρεξήγησαν: συνηθισμένοι όλοι τους στην ζωή να ενεργούν με παρεμβατικούς προστατευτισμούς και αποπνικτικές συλλογικότητες (το καταθλιπτικό δόγμα του «όλοι μαζί να στηρίξουμε τούτο και εκείνο και το άλλο»), εθεώρησαν ότι η διατύπωση του Ο' Neill υποκρύπτει και υπονοεί μια αλλαγή πλεύσης στην συναλλαγματική πολιτική της νέας κυβέρνησης σε σχέση με αυτήν της προηγούμενης. Έγινε μέγα θέμα από τους εκφραστές της «τεχνητής σκέψης». Είναι ιδιαίτερα χαρακτηριστικός ο τρόπος που ο Αμερικανός Υπουργός «διόρθωσε» την παρανόηση. Βασικά είπε τρία πράγματα. Πρώτα, κάτι φαρμακερά ειρωνικό: «Έκανα το λάθος να υποθέσω ότι ήταν εντάξει να μιλήσω για το διανοητικό πλαίσιο γύρω από το θέμα, και είναι προφανές ότι δεν είναι δυνατό να το κάνεις αυτό. Ποτέ δεν θα το προσπαθήσω πάλι». Εδήλωσε, δεύτερον, καθησυχαστικά ή μη ας το κρίνουν οι τεχνητώς σκεπτόμενοι, κοροϊδευτικά πάντως σίγουρα: «Πιστεύω σε ένα σταθερό δολλάριο. Εάν αποφασίσω να μετατοπίσω αυτήν την στάση, θα νοικιάσω το Yankee Stadium και μερικές αφυπνιστικές μπάντες χάλκινων πνευστών, και θα αναγγείλω αυτήν την αλλαγή πολιτικής σε όλον τον κόσμο». Και τρίτον επιπροσθέτως διεσάφησε ότι «προσάπτει ακριβώς το ίδιο νόημα» στην πολιτική ισχυρού δολλαρίου με αυτό που εννοούσαν οι προκάτοχοί του. Είναι σαφές ότι το βασικό και κοινό νόημα της Αμερικανικής οικονομικής πολιτικής πριν και τώρα συνίσταται στην αλήθεια ότι η ισχύς της οικονομίας καθορίζει πραγματολογικά την ισχύ του νομίσματος και όχι αντιστρόφως. Είναι

επίσης σαφές ότι αυτό για το οποίο ανησυχούν Ευρωπαίοι και άλλοι είναι ως πιο σημείο οι Αμερικανοί είναι διατεθειμένοι να επωμίζονται, με τον ένα ή άλλο τρόπο, τις δυσλειτουργίες μερών του παγκόσμιου συστήματος, επί παραδείγματι ως ποιο σημείο θα συμφωνούν να «σώζουν» με χρηματοπιστωτικές ενέσεις ουσιαστικά χρεωκοπημένες οικονομίες, κακοδιαρθρωμένες και διεφθαρμένες. Και βεβαίως έχουν λόγο να ανησυχούν όλα τα καθεστώτα που δεν μπορούν ή δεν θέλουν να ενεργοποιήσουν σωστά τις κοινωνίες των. Η Ρωσία υποχρεώθηκε τώρα να ακριβώς να ανακρούσει πρύμνα, δηλαδή να υποσχεθεί την αποπληρωμή όλων των χρεών της και να αρχίσει την διαδικασία προς αυτή την κατεύθυνση. Η επίσημη υπόσχεση εδόθη ακριβώς κατά την σύνοδο των G-7 στο Παλέρμο, τις 17-18 Φεβρουαρίου. Όθεν οι ανησυχίες των Ευρωπαίων για την λογική των δηλώσεων Ο' Neill! Φοβούνται τον οικονομικό μονοπλευρισμό των ΗΠΑ, ο οποίος διευκολύνει το διεθνές σύστημα και την ηγεμονική δύναμη, ενώ δεν προστατεύει την κρατούσα θέση των Δυνάμεων Δευτέρας Τάξεως, μία θέση μεγαλύτερη του πραγματικού βάρους των. Ο Ο' Neill επί πλέον εξέφρασε την τάση απαγκίστρωσης των ΗΠΑ από παρεμβατισμούς στην φυσική λειτουργία του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος πραγματοποιούμενους από κοινού με άλλες Δυνάμεις Δευτέρας Τάξεως. Κατά βάθος η ίδια η σύσταση της ομάδας G-7 είναι αφύσικη, ή μάλλον πρέπει να νοηθεί πραγματολογικά: η Ηγεμονική Δύναμη και οι Δυνάμεις Δευτέρας Τάξεως δεν αποτελούν ομοιογενές σύνολο. Η πραγματικότητα αυτή θα γίνεται όλο και πιο φανερή στο μέλλον. Το παγκόσμιο σύστημα θα κερδίσει έτσι ρωμαλεώτερη απελευθέρωση.

3) Και εδώ έρχομαι στο τρίτο εισαγωγικό σημείο που είναι καθοριστικής σημασίας. Το έχω αναλύσει πάμπολλες φορές και δεν θα πάψω να το επαναλαμβάνω λόγω της ζωτικότητάς του και λόγω της καλλιεργούμενης συστηματικής παρανόησής τους στην Ελλάδα. Παγκοσμιοποίηση σημαίνει κατά βάση απελευθέρωση του παγκόσμιου συστήματος από τις δυσαρμονίες μεταξύ πραγματικής αξίας και θεσμικής θέσης. Δημιουργείται (ορθότερα, τείνει να δημιουργηθεί) ένας κοινός αγωνιστικός χώρος για όλους τους παράγοντες της ανθρώπινης πραγματικότητας, και αποκλείεται η καταφυγή οιαδήποτε εξ αυτών σε προϋπάρχοντες προστατευτικούς μηχανισμούς απομακρύνσεως από την ανάγκη του αγώνα, από την ανάγκη να αποδείξει εμπράκτως την ικανότητά του στο οικείο πεδίο δράσης του και γραμμή ενεργείας του. Κάθε παράγων έτσι λαμβάνει την θέση που του αξίζει σύμφωνα με τον δυναμισμό της λειτουργικότητας και τον χαρακτήρα της ταυτότητάς του. Είναι άλλο θέμα εάν μια παρατεταμένη κατάσταση τέτοιας παγκοσμιοποίησης προκαλεί στο τέλος μακροπρόθεσμα την ανάδειξη ενός νέου πολιτιστικού μορφώματος της ανθρώπινης ύπαρξης. Και τότε πάλι ο χαρακτήρας του καινού ανθρώπου θα φέρει τις σφραγίδες των παραγόντων που επενήργησαν στην σύνθεσή του κατά την δυναμική της ουσίας των, καθ' ενός από αυτούς.

Η παγκοσμιοποίηση λοιπόν από την φύση της λειτουργεί εις όφελος αφ' ενός του Ηγεμονικού Πόλου που την επιβάλλει και την διατηρεί, και αφ' ετέρου κάθε παράγοντα που περιορίζεται στην ανάπτυξή του από τις τεχνητότητες του προηγούμενου ισχύοντος καθεστώτος κατευθυνόμενης λειτουργικότητας. Την φυσική τάξη επιζητεί κάθε γνήσιος δυναμισμός οντότητας, έστω και εάν θα γίνει με τις συγκρούσεις που αναπόφευκτα προκαλεί η αποδόμηση της παλιάς τεχνητής τάξης και η αναδόμηση μιας νέας σύμφωνης προς το πραγματολογικό βάρος καθεμιάς υπεισερχόμενης οντότητας της ανθρώπινης ύπαρξης. Αντιθέτως, αυτοί που χάνουν, αυτοί προσπαθούν να προστατευθούν από την

παγκοσμιοποίηση. Και χάνουν αυτοί που για ιστορικούς λόγους του προσεχούς παρελθόντος έχουν κατοχυρώσει υπέρ τους σημασία δυσανάλογα μεγάλη προς την πραγματική τους λειτουργική απόδοση στην γεννώμενη νέα κατάσταση. Αυτοί είναι που δημιουργούν επομένως νέες δομές προστασίας, για να ανταπεξέλθουν στις καινούργιες συνθήκες, τώρα που οι τεχνητές δομές του παρελθόντος δεν μπορούν να τις προφυλάξουν από τον καταλυτικό γι' αυτούς ανταγωνισμό στο κοινό αγωνιστικό πεδίο του παγκοσμιοποιημένου διεθνούς συστήματος. Μια τέτοια δομή προστασίας σχεδιάζει και εκτελεί ο Ευρωπαϊσμός του Ευρωπαϊκού Διευθυντηρίου. Στον μηχανισμό αυτό προστασίας του Ευρωπαϊστικού πυρήνα συμμετέχουν μετά και τα αποτυχημένα κατεστημένα περιφερειακών Ευρωπαϊκών κρατών, για να σωθούν από την εσωτερική τους αναδόμηση που η παγκοσμιοποίηση θα επιφέρει αργά ή γρηγορώτερα. Δημιουργούν και καλλιεργούν λοιπόν αυτές οι τεχνητές élites της αναριστείας το φόβητρο μιας παραμορφωμένης παγκοσμιοποίησης, υποθάλλουν έναν συναισθηματικό αντιαμερικανισμό, ενώ ταυτόχρονα προδίδουν βαθμιαία την εθνική ανεξαρτησία στο Διευθυντήριο του Ευρωπαϊσμού. Στην περίπτωση της Ελλάδος, προστίθεται και μια σκόπιμη όσο και τεχνητή αποξένωση από τον οικείο γεωπολιτικό χώρο. Και με τα παιδαριώδη αυτά τεχνάσματα παρασύρονται και τμήματα των ηγετικών δομών τέτοιων χωρών που δεν συνταυτίζονται κατά βάθος με τα κρατούντα στο χώρο τους κλειστά πλέγματα προστατευτικής και κατευθυντικής αγκύλωσης, που θα είχαν κάθε συμφέρον να αναπνεύσουν ελεύθερα στον ζωογόνο αέρα ενός αξιοκρατικού ανταγωνισμού, τον οποίο αποπνέει ακριβώς το πνεύμα της παγκοσμιοποίησης στις παρούσες συνθήκες της ιστορίας. Παρασύρονται επί πλέον και ταγοί θεσμών που ενώ υπέφεραν πνευματικά και πρακτικά από την Ευρωπαϊστική καταδυνάστευση την περίοδο της ακμής της, έχασαν εντούτοις την δύναμη της διάκρισης που θα τους έκανε να αντιληφθούν ότι ακριβώς η Ευρωπαϊστική κηδεμονία της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι που απειλεί άμεσα με ομογενοποίηση κάθε χώρο που συμπεριλαμβάνεται στις διαδικασίες της. Δεν νοούν οι τάλαινες το γιατί μια περιοχή ελεύθερου εμπορίου, ή και μια κοινή αγορά, μια περιφέρεια κοινού νομίσματος επίσης, ακόμη και μία, έστω, οικονομική ολοκλήρωση, θα πρέπει να έχει και να επιβάλλει «κοινές αξίες» που να επεκτείνονται σε συγκεκριμένες πολιτικές δομές, κοινωνικές διαρθρώσεις, πολιτιστικές και ιδεολογηματικές παραμέτρους ευρύτατου φάσματος, και τέλος και θρησκευτικούς συντονισμούς. Η παγκοσμιοποίηση, αντιθέτως, σου ζητεί να είσαι ενεργός και λειτουργικός, άριστος στην κατάσταση και μέγιστος στην αποτελεσματικότητά σου – έτσι όπως είσαι, κατά τον οικείο δυναμισμό της ταυτότητάς σου και το συμπαρακολουθούν οικείο συγκριτικό πλεονέκτημα, αν μπορείς να ενεργοποιήσεις τα προτερήματά σου. Η παγκοσμιοποίηση σε θέτει προ των ευθυνών σου και σε καθιστά κύριο της ύπαρξής σου. Στην επικράτηση της ουσιαστικής παγκοσμιοποίησης η Αμερικανική συντριπτική υπεροχή ισχύος είναι αναγκαία αλλά όχι ικανή συνθήκη. Η παγκοσμιοποίηση πραγματοποιείται επειδή την θέλουν παντού οι αξιώτεροι και χρησιμώτεροι, όλοι όσοι αισθάνονται ότι μπορούν να επιτύχουν καλύτερα και περισσότερα για τον εαυτό τους αν αφεθούν να δράσουν ελεύθερα, και όλοι όσοι ξέρουν βαθειά μέσα τους ότι με ένα τέτοιο σύστημα ελεύθερης αυτοπραγμάτωσης, όλοι, μα όλοι ανεξαιρέτως ωφελούνται στην ουσία, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Τα προλεγόμενα ήσαν μακρά, αλλά τα ερείπια πρέπει να απομακρύνονται για να χτιστεί κάτι σωστά.

Μια επαναλαμβανόμενη σταθερά των αναλύσεών μου είναι η εξαιρετικά ισχυρή γεωπολιτική συνοχή του ΒαλκανοΜικρασιατικού χώρου. Το δυναμικό της συνοχής του ήταν τόσο έντονο, ώστε με πυρήνα αυτόν ολοκληρώνοντο συχνά στην ιστορία τεράστιες ευρύτερες περιοχές, περιλαμβανομένων γειτονικών γεωπολιτικών οντοτήτων. Η τελευταία οργανωτική αρχή ενοποιήσεώς του ήταν η Οθωμανική Αυτοκρατορία. Είναι χαρακτηριστικό του είδους των ολοκληρωματικών διαδικασιών και δομών στον χώρο μας, ότι παρά την διηνεκή σχεδόν πολιτική ενότητά του σε διάστημα χιλιετιών, ποτέ δεν ισοπεδώθηκε. Και αυτό αποτελεί μια εμπειρική καταλυτική απόδειξη ότι παγκοσμιοποίηση δεν σημαίνει ομογενοποίηση. Βέβαια επικράτησε μια «πολιτιστική κοινή» διαφέροντος βάθους κατά εποχές, ήδη στην κυρίαρχη κατεύθυνσή του από τους αρχαϊκούς χρόνους τουλάχιστον. Αλλά αυτό δεν εμπόδισε την διατήρηση καθοριστικών διαφορών ταυτοτήτων, εθνικών, φυλετικών, θρησκευτικών, τοπικών, επαγγελματικών, εθιμικών – και όχι μόνο την διατήρηση αλλά και την εντυπωσιακή αλληλοπεριχώρησή των. Ο χώρος μας είναι αρχετυπικό παράδειγμα όχι απλώς ανοχής του διαφορετικού, αλλά οργανικής συνύπαρξης και συλλειτουργίας μαζί του σε ένα ενιαίο πλαίσιο. Οι αναπόφευκτες αντιπαραθέσεις και βιαιότητες έχουν λόγους εξήγησης, και σε καμία περίπτωση δεν αλλοιώνουν το βασικό χαρακτηριστικό της συνοχής ενός οργανώματος διαφόρων ταυτοτήτων, μιας σύνθεσης διαφόρων δυναμισμών. Ολοκληρωτικά αντίθετη είναι η Ευρωπαϊκή πραγματικότητα. Το Εθνικό Κράτος (καθαρό δημιούργημα του Ευρωπαϊκού πνεύματος) ωργάνωσε πολιτικά για πρώτη φορά στην ιστορία έναν χώρο επιβάλλοντας πρωτοφανή ομογενοποίηση των πληθυσμών του. Το Κράτος από Κράτος-Χώρα έγινε Κράτος-Εθνος. Το τι περιττή οδύνη προκάλεσε και προκαλεί ακόμη, χαρακτηριστικά στην γειτονιά μας, ο θεσμός αυτός στον κόσμο, πρέπει να εξιστορηθεί κάποτε από την σκοπιά της δικής μας αντίληψης του Κράτους. Αλλά έτσι μόνο μια βαρβαρική αρχή μπορούσε να λειτουργήσει αποτελεσματικά. Ο Εθνικισμός και ο Φουνταμενταλιστικός πατριωτισμός του λαϊκού έθνους – Κράτους είναι κατευθείαν προϊόν της ιστορικής Ευρώπης, γέννημα-θρέμμα της ιδέας του Ευρωπαϊκού Εθνικού Κράτους. Από ανταγωνισμός για το ποιος παράγων θα οργανώσει καλύτερα έναν γεωπολιτικό χώρο, οι αντιπαραθέσεις και συγκρούσεις στην ιστορία έγιναν καννιβαλιστικές επιδείξεις, τόσο πιο μανιώδεις όσο πιο αδιέξοδες είναι από την φύση τους. Η αντιπαλότητα δυο Εθνικών Κρατών δεν μπορεί να έχει δημιουργική κατάληξη: αφού το Κράτος ορίζεται από μια υποτιθέμενη (στην ουσία τεχνητή και κατασταλτική) εθνική θεμελίωσή του, πώς μπορεί να συμπεριλάβει επικράτειες των οποίων η πολιτική οργάνωση σε Κράτος εκφράζει μια διαφορετική οργανωτική βάση, μια άλλη εθνότητα; Η νίκη επομένως στον ανταγωνισμό δυο Εθνικών Κρατών δεν σημαίνει ιστορικά τίποτε. Ο νικητής δεν μπορεί σε αυτήν την περίπτωση παρά είτε να εγκαταλείψει τον ηττημένο, είτε να τον μετατρέψει σε δούλο, γιατί αλλιώς θα χάσει την εθνική του συστατική υπόσταση. Ο πόλεμος μεταξύ των ξαναρχίζει επομένως μόλις παρουσιασθούν πάλι οι κατάλληλες συνθήκες, και, το χειρότερο, ο πόλεμος γίνεται στο αυτό ακριβώς άγονο σημείο: είναι μια μάχη βρυκολάκων χωρίς τέλος και χωρίς πρόοδο, γιατί οι ζωντανοί-νεκροί έχουν την κατάρρα να πεθαίνουν δύσκολα. Η ιστορική Ευρώπη είναι μήτρα πρωτοφανούς μισαλλοδοξίας. Ας συγκρίνει κανείς σε σχετικά ήσσονα θέματα π.χ. την συμπεριφορά Ευρωπαϊκών Κρατών αφ' ενός και της Αμερικής αφ' ετέρου, στους μετανάστες.

Τις δομές του Εθνικού Κράτους, επιχειρεί ο Ευρωπαϊσμός να επιβάλλει στον Ευρωπαϊκό ιστορικό ή γεωγραφικό χώρο κατά διαστήματα σε μια περίοδο 1200 ετών ήδη, χωρίς να το επιτυγχάνει (για λόγους που έχω αναλύσει διεξοδικά), αλλά και χωρίς να εγκαταλείπει την

προσπάθεια, όσο ο ίδιος αποτελούσε την κατευθυντήρια μηχανή της ιστορίας. Τώρα στην παρακμή του κάνει την ίδια προσπάθεια με πλάγια μέθοδο, αλλά με την ίδια λογική της ισοπέδωσης και με μεγαλύτερη απειλή για όλους. Ο μόνος τρόπος Ευρωπαϊστικής συγκρότησης της Ευρώπης είναι με μια τρομακτική ομογενοποίηση που θα κάνει το όλο σύστημα ένα Ευρωπαϊκό Εθνικό Κράτος, παρόμοιο με τα παλιά Εθνικά. Δεν θα αναπτύξω εδώ αυτό το θέμα, θα αναφέρω όμως ένα από πρόσφατο παράδειγμα για το πώς εννοεί την λειτουργικότητα το Ευρωπαϊστικό Διευθυντήριο. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή εξέδωσε μια κατευθυντήρια οδηγία «σχετιζόμενη προς τις ειδικές διατάξεις για οχήματα χρησιμοποιούμενα για την μεταφορά επιβατών και περιλαμβάνοντα περισσότερες από οκτώ θέσεις επιπροσθέτως της θέσεως του οδηγού». Η οδηγία συνίσταται από περίπου 10.000 διατάξεις και καταλαμβάνει πάνω από 150 σελίδες προσαρτημάτων, παραρτημάτων και υποπαραρτημάτων. Θα ισχύει φυσικά για όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση, εφ' όσον εγκριθεί μετά από συζήτηση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Και μόνο η ιδέα ότι σοβαροί καθ' υπόθεση άνθρωποι, υπάλληλοι, διευθυντές, επιστήμονες, βουλευτές, υπουργοί, ηγέτες, θα ασχοληθούν με ένα τέτοιο θέμα, είναι για μας γελοίο.

Το ζήτημα όμως είναι εφιαλτικό: έτσι εννοεί την Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση το Ευρωπαϊστικό Διευθυντήριο – γιατί ξέρει ότι μόνο έτσι μπορεί να λειτουργήσει στον χώρο τους. Παρεμπιπτόντως, αυτή η νοοτροπία, δανεισθείσα από τους Νεοέλληνες Ευρωπαϊστές, εξηγεί γιατί ο ΝεοΕλληνισμός παρουσιάζει μια τραγική αποτυχία 180 χρόνια μετά την κρατική σύστασή του. Δεν μπορείς, όσο και να επιμείνεις, να διαρθρώσεις μια κοινωνία βάσει αρχών που η ίδια θεωρεί γελοίες. Μερικοί ταλαίπωροι προσπαθούν ακόμη σήμερα.

Η ιστορική Ευρώπη παράγει εντός της και εξάγει αστάθεια, την οποία για να αντιμετωπίσει και τιθασεύσει δημιουργεί ένα τεχνητό δίκτυο εγκλωβισμού και καταστολής για εσωτερική και εξωτερική χρήση. Το ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο, χώρος κατ' εξοχήν δημιουργικής γεωπολιτικής συνοχής και πολιτιστικής σύνθεσης, υποφέρει από την αστάθεια της ιστορικής Ευρώπης, και μάλιστα από την Ευρωπαϊστική απόπειρα υπέρβασης της εγγενούς Ευρωπαϊκής αστάθειας. Η μοίρα του οικείου χώρου μας και η μοίρα του Ευρωπαϊκού αλληλοσυναρτώνται. Χρειάζεται όμως emphaticά να ξεκαθαρισθούν (πριν από κάθε ανάλυση των παρόντων εξελίξεων) οι αναλλοίωτες παράμετροι αυτής της ιστορικής «συμπλοκής».

- 1) Το ΒαλκανοΜικρασιατικό (ΒΜ) πεδίο περιλαμβάνεται ολόκληρο στον Ευρωπαϊκό χώρο γεωγραφικά νοούμενο. Αυτό όμως δεν έχει ιδιαίτερη ιστορική σημασία, γιατί η ίδια η έννοια των ηπείρων είναι ελάχιστης έως ανύπαρκτης εξηγητικής δύναμης στην γεωπολιτική.
- 2) Το ΒΜ πεδίο δεν ήταν, δεν είναι και δεν πρόκειται να είναι συστατικό γεωπολιτικό μέρος του μορφώματος της Ιστορικής Ευρώπης (δηλαδή βασικά της Γερμανογενούς Ευρώπης των Μέσων και Νεωτέρων Χρόνων).
- 3) Το ΒΜ πεδίο διήλθε από φάση αποδόμησης κατά την περίοδο από τα τέλη του 18ου αιώνας έως το τέλος του Α' Γερμανικού Πολέμου (1918).
- 4) Με την διάλυση της τελευταίας οργανωτικής αρχής του, της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, το ΒΜ πεδίο εισήλθε αντικειμενικά στην φάση ενδογενούς αναδομήσεώς του προς την κατεύθυνση επανολοκληρώσεώς του. (Ολοκλήρωση δεν σημαίνει αναγκαία ενιαία πολιτική

σύνταξή του. Σημαίνει ενιαία λειτουργία του ως ολότητας).

5) Τις διαδικασίες ανασυγκροτήσεώς του παρακωλύει η αστάθεια της ιστορικής Ευρώπης, επενεργούσα σε όλα τα επίπεδα από το ιδεολογικό έως το αμυντικό.

6) Αντιθέτως, η εγκαθίδρυση ενός παγκόσμιου μονοπολικού συστήματος μετά το τέλος του Ψυχρού Πολέμου, δρα καταλυτικά και ευεργετικά στις εξελίξεις ανασύνθεσης του ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου. Οι ΗΠΑ ως Παγκόσμιος Ηγεμονική Δύναμη έχουν ζωτικό συμφέρον την περιφερειακή επανενεργοποίησή του.

7) Η Ευρωπαϊκή Ένωση θα μπορούσε να ήταν ένα πρόσφορο πεδίο συνεννόησης των χωρών της Γεωγραφικής Ευρώπης. Αντ' αυτού όμως κυριαρχείται από το Ευρωπαϊστικό Διευθυντήριο της Ιστορικής Ευρώπης. Γι' αυτό η εισδοχή νέου μέλους προϋποθέτει την αφομοίωσή του από το πνεύμα της Ιστορικής Ευρώπης.

8) Η ΒΜ συνεργασία όχι μόνο δεν διέρχεται από τις διαδικασίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης με τον Ευρωπαϊστικό χαρακτήρα που αυτή έχει. Αντιθέτως η ολοκλήρωση του ΒΜ γεωπολιτικού χώρου και η Ευρωπαϊστική Ευρωπαϊκή Ολοκλήρωση είναι εξ ολοκλήρου ασύμβατα φαινόμενα.

9) Η ανασυγκρότηση του ΒΜ χώρου στην γεωπολιτική ενότητά του μπορεί να, και θα, γίνει επί τη βάσει των εσωτερικών παραγόντων του εν συντονισμό προς το παγκόσμιο ηγεμονικό πεδίο. Έτσι θα ισχύσει να επηρεάσει προς την σωστή κατεύθυνση της γεωγραφικής Ευρώπης και την Ευρωπαϊκή Ένωση.

10) Οι χώρες της περιοχής μας που μπορούν να εκφράσουν δυναμικά τις παραμέτρους του ΒΜ πεδίου, και να συντονισθούν ισχυρά προς το διεθνές μονοπολικό σύστημα, θα καθοδηγήσουν τις εξελίξεις. Οι χώρες με Ευρωπαϊστικό προσανατολισμό δρουν σαν αποσταθεροποιητές του γεωπολιτικού μας χώρου και θα έχουν την δέουσα τύχη στα χέρια της ιστορίας.

Στο επόμενο άρθρο μου θα φωτίσω με τις αρχές αυτές τις τρέχουσες εξελίξεις στην περιοχή μας.

[Δημοσιεύθηκε στον "ΕΘΝΙΚΟ ΚΗΡΥΚΑ"]